

SERGI
MONTSERRAT

JAUME
MERCEDÉS

REVELAR-SE

F O T O G R A F I A

 FUNDACIÓ VALVI

La present exposició de la Fundació Valvi es presenta sota el nom de Revelar-se, un títol enunciatiu del contingut que hi trobem. Revelar és el procés mitjançant el qual es fan visibles les imatges latents d'una pel·lícula fotogràfica. En el cas de les imatges digitals, revelar és la transformació de les imatges RAW a una fotografia digital, identificant i codificant la informació captada pel sensor, la qual és convertida en els píxels que formen la imatge. Al mateix temps, revelar és fer conèixer allò amagat, voluntat que persegueix la present mostra, desvelant-nos quatre persones apassionades per la fotografia. Això no vol dir que es tracti d'artistes amateurs. Van càmera en mà des de la més primerenca joventut i han experimentat amb diferents tècniques, formats i gèneres fotogràfics.

Jaume Llorens ha participat en diferents mostres a les comarques gironines, així com en una exposició de la Valid Photo Gallery de Barcelona. Mercedes Werner va estudiar a l'escola fotogràfica de Grisart. De personalitat polifacètica, dissenya, escriu i fotografia, i genera resultats multidisciplinaris com el que podem veure a la Fundació Valvi. Sergi Batlle fa anys que està treballant en el projecte que ens presenta a la Valvi, una recerca creativa que ja ha estat prèviament visualitzada al Centro de Arte Contemporáneo José Saramago de Granada i, més recentment, al Fine Art d'Igualada. Montserrat Gimferrer ha publicat algunes de les seves imatges al diari britànic *The Guardian* i, recentment, dotze de les seves fotografies adaptades en format postal han participat en la secció ArtsLibris de la fira internacional ARCO Madrid.

El que ens presenten a la Valvi són recerques individuals i treballs independents, realitzats des de diferents concepcions i aproximacions que responen a les seves inquietuds. En alguns casos tenen mirades comunes i paral·lelismes, amb la natura i el paisatge com a denominador comú i amb un llenguatge sovint abstracte i, en alguns casos, surrealista. Els uneix també l'artífex de l'exposició, Jaume Geli, l'artista visual que ha aconseguit reunir les quatre persones en el mateix espai.

BATLLE

GIMFERRER

LLORENS

WERNER

Visionaris

L'any 2021 decidia llançar una proposta a la direcció de la Fundació Valvi que, pensava, podia ser positiva per a intentar omplir els buits desoladors que la recessió dels darrers anys ha provocat en certs aspectes de les arts visuals. Dubto que podem saber ara mateix si tenim afectat l'ànim creatiu, o si la quantitat i la qualitat de producció en el nostre sector són les que sembla que són; els espais on mostrar-nos són escassos i, per tant, la competència obliga a concentrar-se en el nucli i desprendre's de la perifèria; seguretat i volatilitat, dos conceptes antagònics que per separat poden fer perdre el sentit al desenvolupament artístic.

Parlem de fotografia en aquest cas, allò que em va portar a pensar a organitzar *Revelar-se*. Parlem d'una part d'aquest món visual on vivim i on creem; del pensament aplicat a una imatge, dels coneixements transferibles per la vista, de l'estat optomètric de la cultura d'avui. Em resisteixo a dissecionar l'expressió artística en disciplines; com a parts que són d'un mateix cos, amb nucli i perifèria, l'emfatització o el culte vers un més que a l'altre només pot comportar l'aparició de monstres deformes, caricatures de la realitat. La fotografia, ancorada i deslocalitzada alhora, continua buscant encara la seva reinvençió.

Parlem també d'arts visuals, de la mirada de l'artista que connecta pensament i paisatge en la consecució d'una fotografia, però no només això, o fins aquí; també la presentació dels resultats d'una forma conseqüent, evolutiva, creativa. Veureu els treballs de Sergi Batlle o de Jaume Llorens, dins una idea seriada d'exposició, de diàlegs de continguts visuals i formats sota un concepte subjacent que els lliga i del que en prenen el sentit; la juxtaposició com a marca de la casa en Montserrat Gimferrer, a la recerca de connexions invisibles mitjançant una dinàmica provocativa creada per la concatenació ingràvida de fotografies; o la inclusió del material visual en una instal·lació, més enllà del pla paret en el que tradicionalment es presenta, i que Mercedes Werner soluciona mitjançant la projecció fotogràfica.

Sovint es fa esment a la marca de l'artista sobre la seva producció com un fet inseparable, encara que l'autor l'intenti evitar, encara que no en tingui consciència. I en fotografia? L'especificitat de la tècnica, d'inici menys elàstica que en altres camps expressius, és un pes o un repte? Fixeu-vos en el compromís de Gimferrer en la recerca combinatòria inescapable, de fotografies senceres o fragmentades,

alliberades dels convencionalismes gravitacionals; aconsegueix crear obres úniques, mai definitives, en constant evolució, de caràcter marcadament orgànic a partir de la utilització dels elements a favor seu: aire i aigua principalment. L'esteticisme afilat que es desprèn d'inici no és més que una façana que cal superar per entrar de ple en el nucli d'interès del seu treball: la transformació de la realitat mitjançant l'ús dinàmic de la fotografia.

En una línia paral·lela trobem l'esquarterament del paisatge propi, de connexió familiar, de Sergi Batlle. Ho fa mitjançant una composició compacta de formats diversos; a través d'una mirada micro i macro alternada; amb la selecció detallada d'indícis, objectes, textures, insinuacions de fragments d'una terra que conquereix fotogràficament cada dotze mesos. El llenguatge emprat està sotmès a una voluntat de reconèixer-se en aquest entorn, amb un lligam emocional patent, sincronitzat amb una línia temporal relativament propera, de presència humana, i, a la vegada, amb l'expressió de la infinitud d'una mesura del temps planetària.

Aquesta projecció del fotògraf sobre l'entorn vitalment significatiu agafa d'altres matisos en la instal·lació de Mercedes Werner. Ens condueix a l'endinsament en un indret de contingut emocional, on la fotografia es converteix en experiència per a l'espectador i vivència per a l'artista, manifestada en forma de llum sobre la paret del fons. La matèria desapareix com a suport de les imatges; només l'utilitza per a donar forma a una realitat que vessa dels paisatges copsats, en forma de branques que envaeixen l'espai i acompanyen les dues cadires, els dos marcs buits i la finestra tronada a través de la qual podem mirar, observar, veure... però sobretot estar allà mateix on l'artista ha volgut arribar.

L'experiència immersiva en cada localització porta a Jaume Llorens a ser allà on naixeran les seves fotografies. La importància d'aquesta decisió és el fet que més descriu tot allò que vindrà a continuació: formarà part del paisatge; serà paisatge. La llum li desvetlla realitats no conegudes, fruit d'una espera pacient i de creixement en coneixement a través de l'experiència; l'exercici d'aquesta via, propera al pensament oriental, ens regala reduccions poètiques d'alta concentració artística; fotografies que s'amaren del brou vivencial de l'artista, on suren els fotons, el cabell d'àngel de la seva expressió.

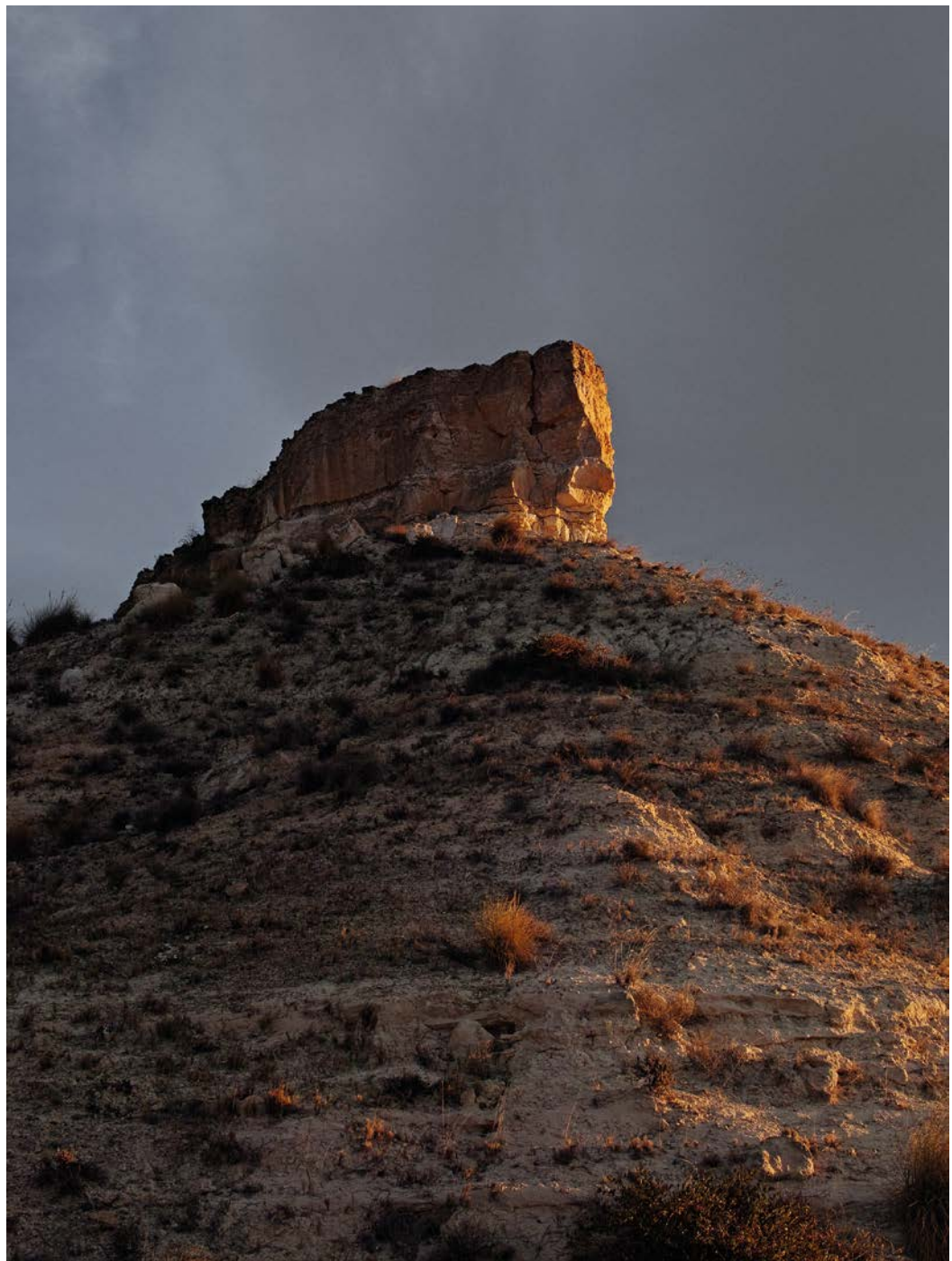
Cubil

- 1. m. Sitio donde los animales, principalmente las fieras, se recogen para dormir.*
- 2. m. Cauce de las aguas corrientes.*

Amb aquest doble significat, Sergi Batlle ens presenta a la Fundació Valvi el resultat d'una recerca que va iniciar ja fa sis anys i que segueix en curs. L'any 2016 va anar a conèixer el territori d'on la seva àvia va haver d'emigrar en el procés d'èxode rural que va tenir lloc entre les dècades quaranta i cinquanta del segle passat. Així és com va arribar a Orce, petita localitat situada en una zona semiàrida de l'altiplà del nord de Granada. Allà es va trobar en un indret amb una història paisatgística i arqueològica que el va atrapar i que l'ha fet retornar pràcticament cada any. L'any 1982 s'hi descobreix, per part del paleoantropòleg Josep Gibert, el fòssil batejat com a VM-o, d'aproximadament 1,3 milions d'anys, creant una gran controvèrsia en l'àmbit de la paleontologia mundial, ja que van sorgir noves hipòtesis sobre la sortida dels primers homínids del continent africà.

Mitjançant el llenguatge fotogràfic, Sergi Batlle fa patent la fragilitat del rumb de la història, fàcilment alterable per la descoberta d'un fòssil. Qüestiona el coneixement que podem arribar a tenir com a humanitat, la inconsistència de les certificacions assumides i la percepció que tenim de la realitat. Conceptes extensibles en la fotografia, on la dualitat entre allò (ir)real sempre hi és present.

També ens qüestiona l'escala petita i humana amb aquella universal, a partir d'un muntatge de vint imatges, on s'entreveuen els indicis del rastre humà, de l'erosió, i en definitiva, del pas del temps. Entre les fotografies convergeixen espais buits amb textos realitzats per una persona que va néixer a la zona i que també en va haver de marxar amb catorze anys. Remarca la transcendència que pot tenir, en la lectura prehistòrica, la descoberta d'un petit fòssil que cap al palmell de la nostra mà. En definitiva, un espai amb el qual en Sergi ha pogut connectar amb un doble passat. Amb les seves pròpies paraules; «visitar de nou un lloc que només està present en la memòria de la infantesa per descobrir un lloc excepcional, el bressol de la civilització a Europa.»

MONTSERRAT GIMFERRER

Empty name / Nom buit

Empty name o Nom buit és el títol que ha triat Montserrat Gimferrer per la present mostra, fent referència el que et diuen les imatges en el procés de convertir-les de format Raw a Tiff. Aquest fet ja ens evidencia que es tracta d'imatges digitals, impreses per Ferran Giménez, tot i que en general Gimferrer gaudeix més amb el treball físic i acotat de l'analògic. Amb el to irònic del títol, ens presenta una sèrie de fotografies realitzades recentment i impreses a gran format, on sintetitza els paisatges de la seva vida entre Catalunya i Anglaterra, país on viu des de fa trenta anys. Hi descobrim des de la Costa Brava i la piscina termal de Caldes de Malavella, fins al mar de Brighton i la boira anglesa.

La seqüència de les imatges és harmoniosa i, en algunes d'elles, els colors es difuminen de tal manera que estèticament semblen aquarel·les. Tot i que es tracta d'una fotografia que no va a cercar referents, com ella mateixa diu, és inevitable agafar idees o inspiracions. Entre els seus ídols s'hi troba Erns Haas, fotògraf que va portar al límit els coneixements adquirits per la pintura, amb jocs de formes i colors mitjançant els quals podia aconseguir l'efecte pictòric impressionista en fotografia que també observem amb Gimferrer, tot i que en el seu cas amb uns tons més suaus. L'aproximació de Gimferrer és feta des del punt de vista reflexiu i contemplatiu, un vessant semblant a la de Jaume Llorens, donant com a resultat unes imatges més íntimes. També com Llorens i Werner, hi ha una interacció amb l'element de l'aigua, en aquest cas més relacionat amb el mar. Com a diferència respecte als altres artistes exposats, Montserrat Gimferrer sí que introdueix figures humanes, però amb rostres camuflats, esdevenint anònimes.

Amb Montserrat Gimferrer tanquem el text de la seva part de catàleg, no sense recordar altre cop a Jaume Geli com a punt d'unió entre els quatre artistes, un fet que Montserrat Gimferrer ha volgut remarcar, ja que malgrat el pànic que va sentir en un primer moment per participar en aquesta exposició «En Geli és amic i li vaig dir que sí». Agraïm doncs a en Geli la iniciativa i desitgem a les quatre persones participants futures revelacions.

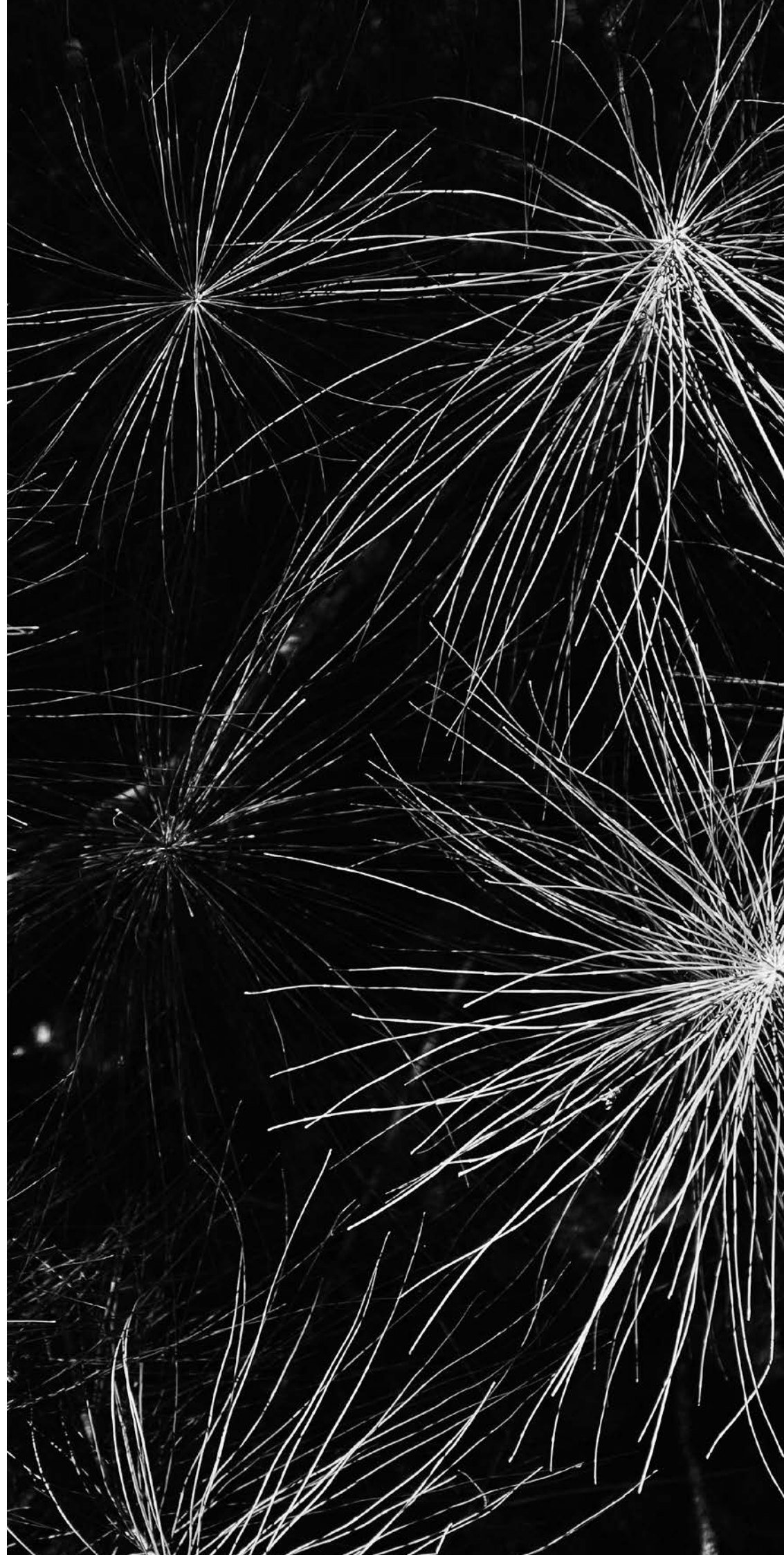
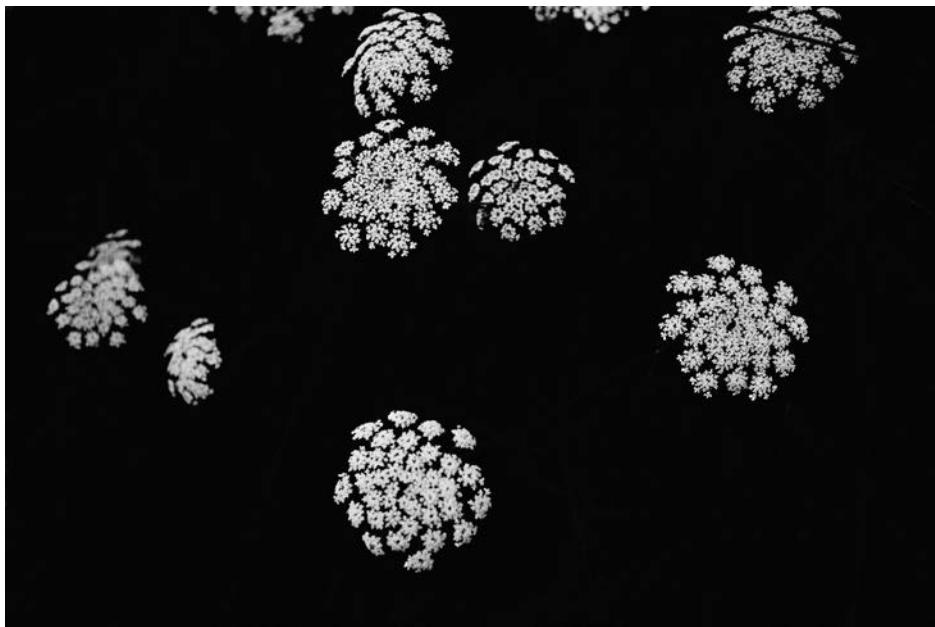

Jaume Llorens ens dona la benvinguda a la mostra amb unes imatges realitzades en el període sortint del confinament del 2020, en uns mesos de retrobament amb la natura i de reconexió personal. Un període reflexiu que va portar en Jaume a aproximar-se contemplativament a les nostres arrels. El silenci i la solitud embolcallen les imatges, les quals recullen, en paraules d'en Jaume, «escenes molt mínimes, que suggereixen camins, però que no els expliciten. Apunts d'allò més bàsics. Són molt importants els espais buits que l'espectador podrà, si vol, omplir per acabar el seu propi relat.»

La dialèctica amb el buit traspua en algunes seqüències, amb un joc formal inspirat en Paul Cupido, fotògraf holandès que parteix d'elements de la cultura japonesa. Partint d'una estètica pròpia, les imatges de Jaume Llorens són petites càpsules íntimes sensorials que igual que els *haikus*, sintetitzen minuciosament elements fugaços. Sovint el resultat és abstracte i oníric. Produeix un impacte estètic i emocional, el qual ens transita d'un estat d'introspecció a la immensitat de la naturalesa, en què l'essència dels elements vius ens remet a la mort. Malgrat l'element melancòlic, les flors i els ocells ens van apareixent com a petits punts de llum.

Els escenaris de les imatges són de les comarques gironines, essencialment del lloc on ha nascut i viu, Banyoles, sobretot del voltant de l'estany, el qual acostuma a resseguir a peu o en bicicleta. Com ens indica el títol, són escenaris triats *Després de la pluja*, en un sentit literal, però que també pot ser al·legòric del posttancament domiciliari. Un títol que remet a Taneda Santoko, poeta de *haikus*, amb un vers que Jaume Llorens ha traduït al català; *Plou en silenci / i jo recullo l'aigua*, encapçalament perfectament triat per sintetitzar el recull de fotografies que se'ns presenta. Aquest projecte, junt amb altres fotografies, s'acaba de publicar en un fotollibre, el qual, delicadament, condensa tots els elements exposats.

MERCEDES WERNER

Revelarse: entre la luz y la oscuridad

Per trobar la fotografia de Mercedes Werner us caldrà entrar en l'espai on exposa la seva obra. Aquesta obvietat pren un sentit diferent perquè en aquest cas el cos del seu treball transcendeix el pla d'un paper fotogràfic. Ens situem dins d'un exercici d'exploració sensorial, edificat amb nivells sobreposats de contingut i significat que l'artista ens presenta en forma d'instal·lació, almenys això ens pot semblar a primera vista.

En l'art, el camí recorregut per arribar a la solidificació de les idees s'assenyala sovint com a part de l'obra mateixa; en fotografia existeix, encara, l'instant màgic del revelatge, l'expressió material del fet visual. En un punt confluent, aquest cas n'és un paradigma, aflora en superfície tot el que és anterior al moment culminant de prendre la fotografia. És potser aquest l'instant de la Mercedes Werner? Quan desa les maletes amb les quals un dia va arribar a aquest país des de la seva Venezuela, amb un tram de viatge vital compost de fotografies en blanc i negre, i es situa davant d'allò que desconeix, aquest paisatge que no és seu, però que vol conèixer i estimar com ho fa amb la terra i les persones que ha deixat enrere, i el vol fer entrar a dins seu tal com és, com el veu i sent, com una necessitat d'assoliment d'un punt de quietud en aquest llarg camí iniciat.

Diverses branques que neixen de les parets, fulles seques per terra; el paisatge exterior vers l'interior personal, altre cop, cercant entrada com la llum ho fa a través de l'objectiu. Estem en un espai d'acompanyament, on es bressolen solituds i records, l'avantsala del desig de renèixer. Al centre, encarades a dreta i esquerra, dues cadires atrotinades amb els seus respectius marcs buits clavats a la paret, una picada d'ullet a l'abandonament físic dels orígens; també a la desaparició d'uns referents que acompanyaven a Mercedes Werner des que té memòria. La fuga del suport tradicional dona peu a una projecció amb llum, a través de les restes d'una finestra de fusta que emmarquen la paret del fons, amb les fotografies que reblen el clau d'aquest recorregut. Paisatges terminals, d'un "fins aquí he arribat", encapsulats en un temps perllongat de reflexió, de finíssima sensibilitat, que ens aboquen com espectadors a una decisió sobre la seva continuació; a una complicitat no escrita en paraules, només en termes fotogràfics.

SERGI BATLLE
sergibatlle.com / @s_batlle_c

MONTSERRAT GIMFERRER
montserratgimferrer.com / @half_gimferrer

JAUME LLORENS

www.jllorens.com / [@jaume.llorens](https://www.instagram.com/jaume.llorens)

MERCEDES WERNER

[@mercedes_werner](https://www.instagram.com/mercedes_werner)

 FUNDACIÓ VALVI

S E R G I

M O N T S E R R A T

J A U M E

M E R C E D E S

E V E L A R - S E

DEL 10 DE MAIG AL 25 DE JUNY DE 2022

CICLE NOVES MIRADES

REVELAR-SE

SERGI BATLLE
MONTSERRAT GIMFERRER
JAUME LLORENS
MERCEDES WERNER

FOTOGRAFIA

DARRERES EXPOSICIONS:

- 100. *ENTRE L'ALQUÍMIA I L'ART*. JOSEP VALLÈS
- 101. *VISIONS 1970-2020*. MARZO-MART
- 102. *RECORREGUT DE 30 ANYS DE PINTURA*. XAVIER ESCRIBÀ
- 103. *A L'OMBRA DEL CODONYER*. GLÒRIA CORTINA
- 104. *DESNONATS*. TATE LUCENA
- 105. *CONTRASTOS*. JOAN COMALAT
- 106. *FUCK LIGHT!*. EDGAR MASSEGÚ
- 107. *ENTRE SER*. RADU ADRIAN PUIU
- 108. *DESPULLANT LA PELL*. DOLORS BOSCH
- 109. *INTEMPÈRIE*. JAUME GELI
- 110. *RECUITES*. NARCÍS COSTA

BATLLE

GIMFERRER

LLORENS

WERNER

 FUNDACIÓ VALVI

Gran Via Jaume I, 42 bis · 17001 Girona
Tel. 972 22 65 27 · www.fundaciovalvi.cat

HORARI:

- DE DILLUNS A DIVENDRES DE 17 A 20 H
- DISSABTE D'11H A 13H, I DE 17 A 20 H
- FESTIUS TANCAT

EDITA Fundació Valvi
DIRECCIÓ Maguf Noguera
COMISSARI DE L'EXPOSICIÓ Jaume Geli
TEXTOS Gemma Nomen / Jaume Geli
DISSENY GRÀFIC Jaume Geli
IMPRESSIÓ Palahí
Dip. Leg. GI-592-2022